

Vladimir Sorokin: Fronta (vyšla 1985)

„Prosím vás, kdo je poslední?“

„Asi já, ale za mnou je ještě nějaká paní v modrém pláště.“

„Takže já jsem za ní, jo?“

„Jo. Vona hnedka přijde. Stoupujte si zatím za mě.“

„A vy tu budete?“

„Jo, budu.“

„Chtěl jsem si ještě na chvíliku vodskočit, opravdu jenom na chvíliku...“

„Jen na ni počkejte. Někdo přijde a co já mu pak řeknu? Jen počkejte. Říkala, že tu hnedka bude...“

„Dobře. Tak já teda počkám. Čekáte tu už dlouho?“

„Moc dlouho ne...“

„A nevíte, po kolika prodávaj?“

„Kdo se v tom má vyznat... Vlastně jsem se ještě ani neptal. Nevíte náhodou, po kolika prodávaj?“

„Nevim, po kolika dneska, ale slyšela jsem, že včera prodávali po dvou kusech.“

„Po dvou?“

„Jo. Nejdřív prej po čtyrech a potom po dvou.“

„Tak málo?! To tu nemá cenu ani stát...“

„Tak si zaberte dvě místa. Lidi z venkova stojej dokonce i na třech.“

„Na třech?“

„Přesně tak.“

„To je ale na celej den!“

„Ale jděte. Tady to jde celkem rychle.“

„Nějak se mi tomu nechce věřit. Dýť jsme se ještě ani nehli z místa...“

„To se tam asi vrátili ty, co si vodskočili. Takovejch je fůra.“

„Vodskočej si a potom se hrnou...“

„To nic, teď to pude rychle...“

„Nevíte náhodou, po kolika prodávaj?“

„Prej po třech.“

„To ještě celkem jde! Vedle Savelovského nádraží prodávaj jenom po jednom.“

„Tam nemá ani smysl prodávat více, stejněk to všechno rozeberou lidi z venkova...“

„A co včera, byla tady taky taková fronta?“

„Skoro takováhle.“

„A vy jste tu včera stála?“

„Jo, stála.“

„A dlouho?“

„Moc dlouho ne...“

„A nebyly moc pomačkaný?“

„Ze začátku to celkem šlo, ale ke konci už byly všelijaký.“

„Dneska si určitě ty lepší taky rozeberou a nás zbydou zas jenom ty špatný.“

„Všechny jsou stejný. Já je viděl.“

„Vopravdu?“

„Jo. Špatný dávaj stranou.“

„To určitě, dávaj stranou! Jen počkejte, však uvidíste!“

„Musej je dávat stranou a vodepisovat.“

„Ale co vás nemá! Prej musej! Dyt jim to jde do kapsy, to snad nemyslíte vážně...“

„No uvidíme, nemusíme se hnedka hádat, že jo...“

„Támhle je ta paní. Vý jste za ní.“

„Ta vysoká?“

„Jo.“

„Já jsem teda za váma, jo?“

„Asi jo. Já jsem za tímhle pánum.“

„To teda znamená, že já jsem za váma.“

„Dobře, vy jste teda za mnou. Teď už si můžu vodskočit?“

„Samozřejmě.“

„Jenom na chvíliku, musim si skočit pro prádlo... je to hned vedle...“

„Nevíte náhodou, jestli maj dneska do šesti?“

„Myslím, že jo...“

„Tak já si tam teda skočím pozděje.“

„Nevíte, jestli vedle náhodou nepřivezli zelí?“

„Ne. Tam je fronta na pomeranče. Zelí není.“

„Stejnák za nic nestojí, nemá ani cenu ho kupovat.“

„Na Leninský třídě prodávali mladý, takový hezký.“

„Ale jděte! Dyt to nemělo žádnou hlávku.“

„Mladý zelí je náhodou zdravý.“

„Támhle předbíhaj, to je ale drzost! Hej pane, proč je pouštíte? To tady máme stát celej den nebo co?! Předbíhaj, dyt voni předbíhaj!“

„Voni tam stáli, jenom si na chvíliku vodskočili...“

„Ale pendrek tam stáli!“

„My jsme tu stáli, co na nás křičíte!“

„Houby s voctem, nestáli! Já tu jsem vod rána!“

„Stáli tam, já je viděla...“

„Jo, stoupnou si do fronty a pak se na půl dne zdejehnou.“

„A podle mých tam nestáli. Já je neviděl.“

„Ale stáli tam.“

„Stáli, opravdu tam stáli...“

„Ale stáli tam, uklidněte se!“

„Vý se uklidněte!“

„Dobře, nebudem se hádat kvůli blbostem. Stáli tam, pak si vodskočili.

Dyt vo nic nejde...“

„Cože jí to jde tak pomalu... Vidíte ji?“

„Špatně.“

„Tý zravý to jde pomalu. Včera byla taky jako zpomalenej film.“

„Copak je tam sama?“

„Jsou tam dvě.“

„Já je nevidím...“

„Stoupněte si sem, vodsuď jsou vidět.“

„No jo. Jsou dvě. Tamta je ale rychlejší.“

„Ty brunetě to jde rychlejc.“

„Vobě se snažej, jenom lidí je prostě hodně.“

„Lidí je vždycky hodně.“

„A támhlety se v tom ještě přehrabujou a výbíraj si.“

„Tak... vůbec jsme se nelimuli...“

„To nic, teď to půjde rychlé.“

„Kdyby dávali aspoň po třech.“

„Budou.“

„Jen abysme to stihli...“

„Nebojte, na nás ještě výjde.“

„Nevíte, do kolika jim to včera vystačilo?“

„Vlastně ani nevím... šla jsem pryč...“

„Promiňte, nestojím náhodou za váma?“

„Ne, vy stojíte přede mnou.“

„No jo! Já jsem za váma, že jo?“

„Jo, za mnou.“